

~~ASI TO SKONČÍM~~

~~ASI TO SKONČÍM~~

ASI TO SKONČÍM

ASI TO SKONČÍM

ASI TO SKONČÍM

ASI TO SKONČÍM

ASI TO SKONČÍM

IAIN REID

LEDA 2020

Asi to skončím.

Jakmile tahle myšlenka přiletí, už se jí nelze zbavit. Jako by se ke mně přilepila a nechtělo se jí pryč. Ovládne všechno ostatní. Těžko s ní něco nadělám. Můžete mi věřit. Ta myšlenka už tu prostě bude napořád, a je jedno, jestli se mi to zamlouvá nebo ne. Zabývám se jí při jídle. Hloubám o ní, když se ukládám ke spánku. Nezmizí, ani když spím a když se pak vzbudím. Prostě se mi usadila v hlavě. Natrvalo.

Přesto se tím dlouho nezabývám. Ten nápad je nový. A jakoby vlastně i starý. Odkdy na tu věc vlastně myslím? Co když mě nenapadla, ale někdo mi ji už hotovou vložil do hlavy? Je snad nevyslovená myšlenka nepůvodní? Možná už ji v hlavě nosím hodně dlouho. Možná to k tomuhle konci spělo odedávna.

Jake mi jednou řekl: „Někdy má myšlenka k pravdě, ke skutečnosti blíž než čin. Prohlásit můžeš cokoliv, udělat taky, ale myšlenku nezfalšuješ.“

Myšlenku nezfalšuješ. S tím souhlasím.

Dělá mi to starost. Vážně. Asi jsem si měla uvědomit, jaký to s námi vezme konec. Možná byl tenhle konec načrtnutý už od samého začátku.

Po silnici skoro nic nejede. Je tu hodně ticho. A prázdnost.

Víc, než jsem čekala. K vidění je tu toho dost, i když lidi skoro vůbec. Taky málo budov i domků. Obloha. Stromy. Pastviny. Ohrady. Silnice a štěrková krajnice.

„Nechceš zastavit na kafe?“

„Asi jsem v pohodě,“ odpovím.

„Poslední možnost, pak už budou jen farmy.“

Poprvé jedu k Jakeovým rodičům. Tedy až tam půjdeme, budu tam poprvé. Jake je můj kluk. Moc dlouho mým klukem není. Je to naše první společná cesta, poprvé spolu jedeme takovou dálku, takže nechápu, proč jsem sentimentální – když myslím na náš vztah, na něho, na nás. Měla bych být nadšená a těšit se na první z mnoha návštěv. Jenže nejsem. Ani trochu.

„Kafe ani gáblík nepotřebuju,“ zopakuju. „Chci, aby mi před večerí vyhládlo.“

„Pochybuju, že by dneska byla normální večere. Máma je poslední dobou utahaná.“

„Ale nebude snad nerada, že ne? Že jsem přijela...?“

„Kdepak. Bude moc ráda. *Je* ráda. Naši tě chtěj poznat.“

„Koukej, všude kolem stodoly. Fakt že jo.“

Na téhle cestě jich je víc, než jsem jich viděla za spoustu let. Možná za celý život. Všechno to tu vypadá stejně. Krávy, koně. Ovce. Pastviny a pole. A stodoly. Taky opravdu pořádné nebe.

„Tyhle silnice nejsou osvětlené.“

„Při tak slabým provozu se to nevyplatí,“ poznamená. „To ti jistě neušlo.“

„V noci tu musí být tma jako v pytli.“

„Taky že jo.“

MÁM POCIT, že znám Jakea déle, než jak je to doopravdy. Jak dlouho vlastně... měsíc? Šest týdnů, nebo snad sedm? Měla bych to vědět přesně. Dejme tomu sedm týdnů. Je mezi námi opravdové pouto, jsme na sebe přímo napojeni, což se moc často nestává. Nikdy jsem nic podobného nezažila.

Otočím se k němu. Chytnu se za levou nohu a vrazím ji pod sebe jako polštářek.

„Co všechno jsi jim teda o mně řekl?“

„Naším? Dost,“ odpoví a zběžně se na mě podívá. Tenhle jeho pohled mám ráda. Usměju se. Jake mě fakt hodně přitahuje.

„Tak cos jim napovídal?“

„Že jsem se seznámil s krásnou holkou, co má dost ráda gin.“

„Naši o tobě nevěděj,“ nadhodím.

Myslí si, že si z něho utahuju. Kdepak. Oni vůbec netuší, že existuje. Doteď o něm nepadlo ani slovo, dokonce jsem pomlčela i o tom, že s někým chodím. Neřekla jsem jim vůbec nic. Pořád jsem zvažovala, že jim povím aspoň něco. Příležitostí byla spousta. Jenom jsem si nikdy nebyla dost jistá, že jim to mám prozradit.

Jake vypadá, že má něco na jazyku, ale pak si to rozmyslí a je zticha.

Natáhne se a pustí rádio. Potichu. Několikrát jsme projeli všechny frekvence, ale hudbu jsme našli jen na country stanici. Staré pecky. Pokyvuje do rytmu a pobrukuje si.

„Ještě nikdy jsem tě neslyšela si takhle broukat,“ ozvu se. „Jde ti to moc pěkně.“

Pochybuju, že našim o Jakeovi vůbec někdy povím. Zatím určitě ne – zpětně jim nic vykládat nebudu. Jedeme opuštěnou venkovskou silnicí na farmu jeho rodičů, a mě ta myšlenka rozesmutnila. Připadám si sobecká a strašně sebestředná. Měla bych se mu svěřit, nad čím teď uvažuju. Jenže o tomhle se moc těžko mluví. Jak tyhle pochybnosti nadnesu, už nebude cesty zpátky.

Už jsem se víceméně rozhodla. Skoro určitě to skončím. Jen díky tomu teď nejsem ze setkání s jeho rodiči nervózní. Jsem na ně zvědavá, ale zároveň se cítím provinile. Jake si určitě myslí, že když k nim jedu na farmu, znamená to, že to s ním myslím vážně, že se náš vztah utužuje.

Sedí tu vedle mě. Na co myslí? Nic netuší. Jednoduché to nebude. A ublížit mu nechci.

„Jak to, že znáš tuhle písničku? A neslyšeli jsme ji už předtím? Dvakrát?“

„Countryová klasika – a já pocházím z farmy. Jakkpak bych ji neznal.“

Nepotvrdil, že už tu písničku slyšíme potřetí. Vždyť která stanice pustí stejnou písničku třikrát za hodinu? Já už rádio skoro neposlouchám; je možné, že teď se to tak dělá. Třeba je to normální. Netuším. Anebo mi všechny staré country písničky připadají na jedno brdo.

PROČ SI Z POSLEDNÍ CESTY AUTEM vůbec nic nepamatuju? Dokonce bych ani nedokázala určit, kdy to bylo. Dívám se z okna, ale vlastně nic nevnímám. Jen tak ubíjím čas, jak se to při jízdě dělává. Kolem nás všechno ubíhá o dost rychleji.

Což je moc špatné. Jake mi podrobně popisoval zdejší krajinu. Má to tady hodně rád. Tvrdí, že když odsud odjede, úplně se mu stýská. Hlavně prý po loukách a nebi. Nepochybuju, že je tu krásně, úžasný klid. Z jedoucího auta se to stejně moc nepozná. Snažím se do sebe nasát co nejvíc.

Jedeme kolem statku, ze kterého zbyly jen základy. Jake tvrdí, že vyhořel asi tak před deseti lety. Za těmi základy je stodola, co už něco pamatuje, a vepředu houpačka. Jenže ta vypadá nově. Není zrezivělá ani opršelá.

„Co tu dělá ta nová houpačka?“ ptám se.

„Cože?“

„Myslím tu na spáleništi farmy. Tam už přece nikdo nebydlí.“

„Řekni mi, kdyby ti byla zima. Není ti zima?“

„Je mi fajn.“

Okénko je studené. Opírám se o ně hlavou. Prostřednictvím skla vnímám vibrující motor i každý výmol na silnici. Citlivá masáž mozku. Má to hypnotické účinky.

Neřeknu mu, že se snažím nemyslet na Hlas v telefonu. Ani trochu se mi na něj a jeho vzkaz nechce myslet. Dnes večer ne. Taky Jakeovi nehodlám prozradit, že se nechci dívat na svůj odraz v okně. Dneska prostě žádná zrcadla. Jako ten den, kdy jsme se my dva seznámili. Podobné úvahy si nechávám pro sebe.

Kvízový večer v univerzitní hospodě. Tehdy jsme se poznali. V té hospodě přitom moc času netrávím. Nejsem studentka. Teď už ne. Připadám si v tom prostředí stará. Taky jsem tam nikdy nejedla. A pivo tam čepují mizerné.

Ten večer jsem se s nikým seznámit nehodlala. O kvíz nám taky nešlo. Zašla jsem tam s kamarádkou. Daly jsme si dohromady džbánky a povídaly si. Kamarádka mě zřejmě v tom lokálu chtěla seznámit s nějakým klukem. Nic takového nepadlo, ale podle mě to měla v plánu. Jake seděl s kamarády u vedlejšího stolu.

Mě tyhle zábavné soutěže nezajímají. Nebaví mě. Prostě nic pro mě. Radši bych něco klidnějšího, anebo je lepší zůstat doma. Tam není pivo mizerné nikdy.

Jakeův tým se jmenoval „Brežněvovo obočí“.

„Kdo je to Brežněv?“ zeptala jsem se ho. Byl tam hrozný rámus a div jsme na sebe nehulákali, abychom se při té muzice vůbec slyšeli. Několik minut jsme si takhle hlasitě povídali.

„Sovětskej inženýr. Hutní. Vůdce v době stagnace. Místo obočí jako by měl dvě hrozně chlupatý housenky.“

Právě o tomhle mluvím. O názvu toho Jakeova družstva. Mělo to znít nejen legračně, ale i trochu záhadně. Dalo se z toho vycítit, že ti kluci leccos vědí o Komunistické straně Sovětského svazu. Nechápu proč, ale zrovna tyhle věci mě dohánějí k šílenství.

Všechna kvízová družstva se takhle nějak jmenují. A pokud ne, určitě si do názvu dají jednoznačnou sexuální narážku. Jiný tým se pojmenoval „Můj gauč se roztahuje a já taky!“

Řekla jsem Jakeovi, že mě tyhle zábavné soutěže vůbec neberou a v podobných podnicích se mi nelíbí. A on na to: „Někdy to bejvá hodně hnidopišský. Všichni jsou děsně soupeřivý, ale tváře se apaticky.“

Jake není kdovíjak úžasný, fakt že ne. Zdání krásy mu dodává jistá nesouměrnost. Nebyl první kluk, kterého jsem si ten večer všimla, zato byl nejzajímavější. Mě totiž dokonalá krása málokdy zaujme. Připadalo mi, že do jejich skupinky trochu nezapadá – jako by ho do ní nějak dovlekli, protože to družstvo stojí a padá s jeho odpověďmi. Okamžitě mě to k němu táhlo.

Je vysoký, nachýlený a nesourodý, lícní kosti mu hodně vystupují. A taky je trochu moc vyzáblý. Tehdy

poprvé se mi ty umrlčí lícní kosti líbily. Vypadá sice podvyživeně, ale má tmavé plné rty. Tlusté, masité, zdánlivě kolagenové, hlavně ten spodní. Vlasy měl krátké a rozčuchané, zřejmě na jedné straně o trochu delší, nebo možná byly na té druhé jinak husté – jako kdyby se na každé straně jinak učesal. Nebyly špinavé ani čerstvě umyté.

Byl dohladka oholený, brýle měly tenké stříbrné obroučky. Pravou nožičku si pořád bezděčně upravoval. Občas si brýle ukazovákem posunul ke kořeni nosu. Neušel mi jeden jeho tik: kdykoliv se na něco soustřeďoval, očuchal si hřbet ruky, anebo si ho prostě dal pod nos. Tohle dělá každou chvíli i teď. Na sobě měl ten večer obyčejné šedé tričko – nejspíš, ale nevylučuju, že bylo modré – a džíný. To tričko vypadalo dost seprané. Hodně mrkal. Usoudila jsem, že bude plachý. Klidně jsme tam vedle sebe mohli prosedět celý večer, a on by na mě nepromluvil. Jedinkrát se na mě usmál, ale na víc se nezmohl. Nechat to na něm, tak se neznáme.

Pochopila jsem, že bude pořád mlčet, takže jsem ho oslovila.

„Vedete si skvěle.“ To byla první věta, kterou jsem mu kdy řekla.

Pozvedl sklenici s pivem. „Pomáhá nám alkoholizace.“

A zase mlčel. Jenže ledy se už prolomily. Potom jsme si toho řekli trochu víc. A pak jen tak prohodil: „Jsem křížovkář.“

Poznamenala jsem něco nezávazného, nejspíš „hmmm“ nebo „jasně“. Nedokázala jsem si pod tím představit nic bližšího.

Prý pro své družstvo nejdřív prosazoval název „Svéráz“. Ani to mi moc neříkalo. Hned mě napadlo, kam by se ten význam dal posunout. Navzdory jeho obezřetnosti a odtažitosti mi bylo okamžitě jasné, že je výstředně inteligentní. Nebyla v něm ani špetka agresivity. Nesnažil se mě sbalit. Nezkoušel na mě žádné dvojsmysly. Prostě si to povídání užíval. Nabyla jsem dojmu, že s randěním kdovíjaké zkušenosti nemá.

„Moc nevím, co se tím myslí,“ vzdychla jsem. „I tím slovem předtím.“ Usoudila jsem, že mi to nejspíš začne vysvětlovat, jak to dělávají skoro všichni chlapi. A dokonce se mu to tak bude líbit víc, než kdybych ta slova chápala rovnou a chlubila se podobně bohatou slovní zásobou.

„Svéráz je prostě něco jako osobitost, zvláštnost, individualita.“

Uvědomuju si, že to vypadá nechutně pedantsky a školometsky, ale věřte, že tohle jsem si o něm nemyslela. Ani trochu. Jake prostě tyhle vlastnosti nemá. Je laskavý, příjemný a přirozeně trpělivý.

„Já to považoval za skvělej název, protože je nás víc a od ostatních družstev se lišíme. A když soutěžíme pod konkrétním názvem, projevujeme tím určitou jedinečnost. Omlouvám se, jestli to nedává smysl. Musí to bejt nuda.“

Pak jsme se zasmáli a rázem jako bychom byli v té hospodě sami. Dala jsme si ještě pár loků piva. Jake byl zábavný a zvláštní. Uznávám, že mu nechyběl smysl pro humor. Přesto jsem neměla pocit, že by byl stejně zvláštní jako já. To ovšem platí skoro o všech mužích, které znám.

Později ještě dodal: „Lidi jako takový jsou vcelku nezábavný. Vážně. Zábavnost a zajímavost jsou vzácný koření.“ Tohle z něj vypadlo, jako by přesně vytušil, na co jsem zrovna myslela.

„To teda nevím...“, zapochybovala jsem. Takhle jednoznačné prohlášení o „lidech“ mě v hloubi duše potěšilo. Choval se zdánlivě zdrženlivě, ale probublávalo z něj pořádné sebevědomí.

Když už bylo jasné, že je se svými spoluhráči na odchodu, napadlo mě, že ho poprosím o číslo nebo mu dám svoje. Moc jsem o to stála, a přece jsem se k tomu kroku nedokázala odhodlat. Nechtěla jsem v něm vyvolat dojem, že zavolat musí. Pochopitelně jsem stála o to, aby mi chtěl zavolat sám od sebe. Dost jsem o to stála. Nakonec jsem si musela vystačit s jistou pravděpodobností, že tu na něj ještě někdy narazím. Žijeme v univerzitním městě, v žádné ohromné metropoli. Zkrátka tu na něj ještě někdy narazím. Jenže na další příležitost jsem ani čekat nemusela.

Nejspíš mi ten papírek do tašky propašoval, když mi přál dobrou noc. Našla jsem ho až doma:

*Kdybych měl tvoje číslo, mohli bysme si popovídat
a já bych ti řekl něco vtipného.*

A připsal svůj telefon.

Ještě před spaním jsem se podívala, co vlastně dělá
takový křížovkář. Zasmála jsem se a začala mu důvěřovat.